

χες, νάρθῶ νὰ μάθω κανένα μαντάτο. Κανένας δὲν ξέρει τίποτε.
 "Ὅποτε θέλει ἡ θάλασσα θὰ μᾶς τὸν δώσει πίσω . . .

Καληνύχτησε καὶ σηκώθηκε. "Ὅλοι βουβοὶ γύρω, καθέννας μὲ τὴ γνώμη του. Κάτω ἀπ' τὸ μῶλο φτάνανε βραχνὰ τ' ἀλυχτήματα τῶν καραβόσκυλων. Λὲς καὶ περνοῦσε πάλι μπροστά τους, στὴν ὥρα του ἀπάνω, ὁ Ἄγγελῆς, στοιχειὸ ἑνὸς στοιχειοῦ. Ὁ Μιχαλῆς βλαστήμησε ἀπομέσα του :

— Σκασμὸς βρωμόσκυλα! Τώρα — πὺν νὰ μὴν ἔσωνα — θαρρῶ πὺς καταλαβαίνω κ' ἐγὼ τὴ γλῶσσα σας. Σκασμὸς!

Φρεατιδα, 26 Φεβρουαρίου 1909

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ

(ἀληθινὸ παραμῦθι)

Μιά φορά κ' ἔνα καιρό . . .

— Καλησπέρα τσ' ἀφεντιάς σας,
 θὰ σᾶς πῶ ἕνα παραμῦθι,
 τὸ κουκκὶ καὶ τὸ βεδίθι . . . —

«Μιά φορά κ' ἔνα καιρό
 κάποια νέα τοῦ συρμοῦ
 γέρο ἀγάπησε νὰ πάρη,
 πούχε γρόσια στὸ πουγγί,
 πούχε πλούτια στὸ κελλάρι·
 κι' ὄλοι ἀπόμειναν χαζοί :

— μπρέ! χαρά ς' το τὸ ζευγάρι,
 φτου! νὰ μὴν ἀδασκαθῆ! . . .
 Δίνουν τοῦ παπᾶ φλωριά
 τὸ μυστήριο νὰ εὐλογήσῃ,
 δίνουν καὶ τοῦ βιολιτοῦ
 νᾶρθη νὰ τοὺς τραγουδήσῃ.
 Λένε καὶ στὸν Ἔρωτα
 νᾶρθη νὰ παρασταθῆ
 νὰ γενῆ παράνυμφος
 καλεστός στὰ στέφανά τους,
 νὰ γιορτάσῃ τὴ χαρά τους.

Σάν τούς εἶδε ὁ μικρός,
ποιά 'νε νύφη — ποιός γαμπρός,
'ντράπηκε, φουρκίστηκε,
πέντε φάσκελα τούς δίνει
καί 'ς τὰ κρύα τούς ἀφήνει.
Βρέ, ἀμάν! Καί τώρα ποιός,
ποιός νουνός τὰ στέφανά τους
θὲ ν' ἀλλάξῃ, συφορά τους;!..
Μὰ περνώντας ἀπὸ 'κει
ὁ πονετικός ὁ Χάρος,
τοὺς λυπήθη κ' ἔτρεξε
νὰ γενῇ αὐτὸς κουμπάρος...»

Καλησπέρα τσ' ἀφεντιᾶς σας,
θὰ σᾶς πῶ 'να παραμῦθι,
τὸ κουκκί καὶ τὸ βεβίθι....

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐὖ πράττειν τὸ ἀγαθὸν εἶνε τὸ ἀσφαλέςτερον μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ καθίσταται ὠραία καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ὁ ἐγωϊσμός τὴν ἀσχημίζει καὶ τὴν ἀπογοητεύει.

*

Τὸ μέλλον ἑνὸς ἀνθρώπου εὐρίσκεται συνήθως γραμμένον εἰς τὸ παρελθόν του.

*

Ὁ φιλάργυρος ὁμοιάζει πρὸς χοῖρον· δὲν εἶνε ὠφέλιμος παρὰ ὅταν ἀποθάνῃ.

*

Ἡ εὐτυχία εἶνε ἐν θαυμάσιον κεφάλαιον· ὅσον περισσότερον δίδει τις ἐξ αὐτοῦ, τόσῳ μᾶλλον ἀπολαμβάνει.

*

Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς καλλονῆς· τὸ πνεῦμα εἶνε ἡ φιλαρέσκεια τῆς εὐφυΐας.

*

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὰ ὄρολόγια· τὰ ὀλιγότερον πολὺπλοκα χαλοῦν σπανιώτερον.